

איש לרעהו

לקט אמרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
מגדולי ישראל,
על מדות טובות
שנביאות
לאהבת הזולת,
הנלמדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
© אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש כה סיון תשס"ח שבת - ירושלים 7:13 תל-אביב 7:29 חיפה 7:22 מוצ"ש - ירושלים 8:31 תל-אביב 8:34 חיפה 8:35

פרשת קרח

איסור ליצנות

שלא להתלוצץ על הזולת ולא להרבות שחוק וקלות ראש, ושלא לשבת במושב ליצים!
נלמד מהפסוק: "ויקהל עליהם קרח את כל העדה" ... (פרק טז"ט)

וכתב רש"י (מהתנחומא): ויקהל עליהם קרח - בדברי ליצנות כל הלילה הוא, הלך אצל השבטים ופיתה אותם וכו'. ובמדרש (שוחר טוב תהלים א) דרשו חז"ל: "ובמושב ליצים לא ישב" - זה קרח שהיה מתלוצץ על משה ואהרן. מה עשה? כינס עליהם את כל הקהל שנאמר: "ויקהל קרח את כל העדה". התחיל לומר לפניהם דברי ליצנות.

כותב הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א (בספרו אורחות יושר): יש אנשים שעונים לחבריהם בדרך לעג וליצנות וגם לגדולים מהם, וזה בא מטפשות הגאווה שחושבים שהם החכמים מכל העולם וכמו שכל שוטה חושב וכמו שכתוב (משלי כג) "ראיתי איש חכם בעיניו תקוה לכסיל ממנו וחושב שע"י הליצנות מחזיקים אותו לחכם, ואינו יודע שהוא ממש להפך והוא סימן מובהק לשטות כידוע.

"וליצנות עצמה - מוסיף רבי חיים - אפילו על לא דבר היא עבירה גדולה מאוד כדברי חז"ל (שהש"ר) נכנס ללב דבר של ליצנות יצא כנגדו דבר של תורה. ואמרו (סוטה מה). כת ליצים אין מקבלין פני שכינה וליצנות אחת דוחה מאה תוכחות ואמרו קשה היא הליצנות שתחלתה יסורים וסופה כליה (ע"ז יח): ובירושלמי (פ"ב ברכות ה"ח) מובאים כמה מעשים נוראים שנענשו ר"ל עבור ליצנות אחת על תלמיד חכם מלבד העונשים הגדולים לעתיד לבוא...

"וגם בעולם הזה, מי שמחקה ומתלוצץ מאנשים, סופו שכולם יחקו אותו וילעגו עליו בכל מקום שילך, שכל מדותיו של הקב"ה מדה כנגד מדה, וכל האנשים שונאים אותו, אפילו אשתו ובניו ומשפחתו עד שנמאסים עליו חייו, ומעשים בכל יום. ואפילו המראים לו פנים צהובות שונאים אותו בלבם כי דברים אלו אין אדם יכול לסובלם. עכ"ד.

שנינו באבות (פ"ג"ג): "שחוק וקלות ראש מרגילין את האדם לערוה". וכל כך למה? מבאר הרמח"ל (במסילת ישרים פרק ה) "כי השחוק מאבד את לב האדם עד שכבר אין הטעם והדיעה מושלים בו, והרי הוא כשיכור או שוטה אשר אי אפשר להנהיגם כי אינם מקבלים הנהגה".

מוסיף הגה"צ רבי ירוחם לייבוביץ זצ"ל (בספרו דעת תורה) וכותב: קלות ראש הוא מצב של פריקת עול מלכות שמים, כי השחוק וקלות הראש מאבד כל לבו, ומדחהו מכל מחשבת מוסר ויראה. קלות ראש נוטלת מן האדם את ההרגש בחומרן של דברים והכל בעיניו קל עד כי אפילו עבירות חמורות ביותר, קלות בעיניו. במדרש בפר' נזיר מובא ששכורים מאבדים כל דעתם ואין כל מעכב נגדם ואין כל הגבלה במעשיהם. וכן הוא האדם במצב של קלות ראש, אין כל מעצר לרוחו, ריק הוא מכל דעת, ומי יגבילנו?

ליצנות ותוצאותיה...

סיפר הגר"ש שבדרון זצ"ל מעשה ששמע מהגרא"מ שך זצ"ל: הגאון רבי עקיבא איגר זצ"ל נסע פעם עם בנו למטרת שידוך עבורו. אחרי שהגיעו לבית אבי המשודכת, ישבו ליד השולחן ושוחחו על ענינים שונים, וכנהוג שוחח גם בעל הבית עם הבן, על מנת לתהות על קנקנו.

בסיום השיחה שאל רבי עקיבא איגר את אבי המשודכת כיצד מוצא בנו חן בעיניו. על כך ענה האב בנימה מבודחת ואמר: הלואי שהמחותן ימצא חן בעיני כמו שהחתן מוצא חן בעיני...

פנה אליו רבי עקיבא איגר ושאל בפנים מביעות דאגה: וכי למה לא אמצא חן בעיניכם?...

מיד תפס האב שנכשל בדיבורו ותירץ את עצמו: "רק לצון חמדתי, אבל כמובן שהערכתני כלפי כבודו היא עצומה"...

ואולם כאשר שמע רבי עקיבא איגר את התשובה, קם מיד ממקומו והתריס לעבר אבי המשודכת: "ליצנות! עם ליצנים אינני רוצה להשתדך!"...

שאל אביך ויגדך

לרדוף אחר השלום ולהתרחק ביותר מן המחלוקת!

נלמד מהפסוק: "ויקח קרח" (פרק טז-א)

ופירש רש"י: לקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה, וזהו שתרגם אונקלוס: "ואתפלג", נחלק משאר העדה להחזיק במחלוקת". ואמרו חז"ל: בא וראה כמה קשה המחלוקת, שכל העוזר במחלוקת הקב"ה מאבד את זכרו, שכן כתוב "ואש יצאה מאת ה'... אמר ר' ברכיה כמה קשה המחלוקת, שבית דין של מעלה אין קונסים [=מעניישים] אלא מבין עשרים שנה, ובית דין של מטה מבין י"ג. במחלוקתו של קרח, תינוקות בני יומן נשרפו ונבלעו בשאל תחתית דכתיב ונשיהם ובניהם וטפם" (מד"ר יח"ב)

"אם תרצה לדעת כח השלום" - כותב הגאון רבי אליהו הכהן מאיזמיר זצ"ל (בספרו שבט מוסר פרק לז) - "ראה בגנות המחלוקת, והגזירות המשוונות המגיעות לבעלי המחלוקת. הרי קרח, על שהחזיק במחלוקת, מת הוא ועדתו במיתה משונה, שבלעתם הארץ, מיתה שעדיין לא היתה לעולמים, ונפסק המן באותו יום, וגם תינוקות שאין בהם חטא ועוון מתו, וגם אפילו מחט שלו נבלע בארץ (מד"ר יח"ד, יג) והאריכו הרבה זמן בגיהנם עד שבאה חנה והתפללה עליהם כמבואר בגמרא (סנהדרין קט:): "אם כן ראה כמה קשה המחלוקת ושנאוי ומשוקץ לפני המקום".

"ואל יקל בעיניך אפילו מחלוקת קטנה" - כותב השבט מוסר - "משום שהשטן מצוי שם להגדילו לבעור כאש ולאכול מנפש ועד בשר וכמו שאמרו בגמרא (סנהדרין ז). היא תגרא דמיא לנהורא דבדקא דמיא וכו'. וכן מסופר (בגיטין נב). על שני אנשים שהשטן התגרה בהם והיו במריבה גדולה עד שנזדמן רבי מאיר למקומם ועשה שלום ביניהם. ואז שמע כיצד מתאונן השטן: "וי דאפקיה רבי מאיר לההוא גברא מביתיה!" כלומר: שרבי מאיר הוציאו מהבית שבו הסיתם לריב. למדנו מכאן, שהמחלוקת הולכת וגודלת עד שהשטן עושה שם חזקה. לכן אין להקל ולהחזיק אפילו במחלוקת קטנה, וצריך לבטלה מיד. עכ"ד.

מהפסוק "ולא יהיה כקרח ועדתו" הזהירו חז"ל (בגמרא סנהדרין קו): כל המחזיק במחלוקת עובר בלאו וראוי להצטרע. כתוב כאן "כאשר דיבר ה' ביד משה לו". וכתוב (בפרשת שמות) "ויאמר ה' לו עוד הבא נא ידך בחיקך".

לדעת היראים (סימן שמה) וכן מבואר ברמב"ן, עיקר האזהרה בפסוק "ולא יהיה כקרח ועדתו" הוא שלא יחלוק אדם ולא יערער על הכהונה, שלא יאמר "למה יעבוד כהן ואני לא אעבוד". והסמיכו לו חז"ל שאר מחלוקות, וכן - כותב היראים - לא יערער על כל אדם שניתן לו כבוד במצות היוצר, דכתיב "ולא יהיה כקרח וכעתו" שערערו על כבוד משה ואהרן כדכתיב "ומדוע תתנשאו על קהל ה'".

"כך ננצל משיני האריות"

כאשר התלקחה אש המחלוקת בין חצרות רוז"ן וצאנז הזהיר הרה"ק רבי מאיר מדז'קוב זצ"ל את חסידיו לעמוד מן הצד ולא להתערב. הוא המחיש להם את חומרת הדבר בסיפור הבא:

אריה היה מהלך ביער ועוצר את החיות שנקרו בדרכו. שאל האריה את החיה הראשונה: "הנודף מפי ריח נעים?" עותה החיה פניה, שכן מחמת הרעב נדף מפי ריח נורא. קצף האריה על פגיעה זו בכבוד מלך החיות, וטרף את החיה האומללה.

הלך האריה הלאה ופגש בחיה אחרת, פתח את פיו ושאל: "איזה ריח נודף מפי?" למדה החיה את הלקח ואמרה: "ריח נפלא, ריח בשמים עדין...!"

שאג האריה: "חוצפה שכזו, לשקר במצח נחושה למלך החיות! וטרף אף אותה.

אבל רעבונו של האריה טרם שקט, והנה ראה מולו את השועל. פער האריה את לועו ושאל: "ואתה מה דעתך, איזה ריח נודף מפי?"

השתחוה השועל הערום ואמר: "יסלח נא לי אדוני המלך, אבל אפי סתום מזה שלושה ימים, ואיני יכול להריח..."

הפטיר הרבי מדז'קוב ואמר: כך מוטב לנו לעמוד מן הצד במחלוקת מרה זו. שכן "אפינו סתום" ואיננו מסוגלים להריח ולקבוע, ובכך ננצל משיני האריות.

רבינו הקדוש מצאנז - באהלי צדיקים

"ממקום של מחלוקת - ברח במהירות!"

סיפר הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל: יום אחד התברשו תושבי שכונת שערי חסד בשורה משמחת: הגה"צ רבי אהרן כהן זצ"ל (חתנו של החפץ חיים) שהגיע לארץ ישראל, החליט לקבוע משכנו בשכונה. הדבר עורר התרגשות גדולה והכל קיבלו פניו בכבוד גדול והעמידו לרשותו דירה נוחה עם כל הדרוש.

והנה לאחר פרק זמן קצר של מספר חודשים, נדהמו תושבי השכונה לגלות כי רבי אהרן נעלם מהשכונה בניסיונות מסתוריות. לאחר שבוע של העדרות מבית הכנסת דפקו בדלת ביתו ומשלא נענו פתחו את הדלת והנה הבית ריק לחלוטין מכל דבר. ניסו לברר אצל השכנים שמא אימי מהם יודע היכן רבי אהרן. אך נענו בשלילה.

הכריזו בבית הכנסת האם יש מישהו מהציבור שיוודע מה התרחש אצל רבי אהרן. ואז לפתע ניגש אחד מהמתפללים, יהודי זקן, וסיפר כמסיח לפי תומו כי ראה את רבי אהרן יוצא מן השכונה לפני כשבוע עם כל מטלטליו בעגלה לעבר יפו...

הדבר הכה בתדהמה את ראשי הציבור: "מה אירע לרבי אהרן שהביא אותו לעזוב את השכונה ובצורה מסתורית כל כך?" הענין עורר פליאה עצומה להבין את פשר התעלומה. הם החליטו לשגר משלחת ליפו אל רבי אהרן לברר מה אירע ולנסות לשכנעו לחזור לשכונה.

כאשר הגיעה המשלחת אל רבי אהרן, קיבלם בחביבות ובסבר פנים יפות, לאחר מכן המשיך ואמר להם: "כנראה אתם מתפלאים בנוגע לעזיבתי הפתאומית, הנני ואסביר לכם:

"כאשר באתי להפרד מחותני החפץ חיים קודם נסיעתי לארץ ישראל, שאלתי בעצתו היכן הוא ממליץ לי להתגורר בארץ הקודש, בירושלים או בצפת, או שמא בחברון או ביפו. השיב לי חותני: לא כל כך חשוב היכן תתגורר, אך דבר אחד הבטח לי בתקיעת כף, **ממקום של מחלוקת - ברח במהירות!** והיה אם נקלעת למקום כזה, עזוב אותו מיד! ואכן הבטחתי זאת לחותני בתקיעת כף. והנה לאחרונה התעורר דין ודברים בבית הכנסת שבשכונתכם בנוגע למשרת הגבאות, ואז נתקפתי לפתע בחרדה עצומה: הרי אינני יכול להמשיך ולגור כאן כדי לא להכשל ח"ו בעוון החמור של העובר על הבטחה הנעשית בתקיעת כף... על כן נאלצתי לעזוב את המקום באופן מהיר ומידי..."

ספר "שלום רב" - עניני שאילת שלום

מצוה לבקר את החולים ולסדר כל הדרוש להם!

נלמד, בדרך רמז, מהפסוק: "אם כמות כל האדם ימותון אלה ופקודת כל אדם יפקד עליהם" ... (פרק טז-כט) ואמר חז"ל בגמרא: אמר ריש לקיש רמז לביקור חולים מן התורה שנאמר: "אם כמות כל האדם ימותון אלה ופקודת כל אדם" ... [רש"י: "שבני אדם מבקרים אותם"]. מאי משמע? אמר רבא אם כמות כל האדם ימותון אלה שהם חולים ומוטלים בעריסתם [=במיטתם] ובני אדם מבקרים אותם, מה הבריות אומרים "לא ה' שלחני" (נדרים לט:). [כלומר: מתוך זה שמבקרים אותם כשהם חולים אפשר לדעת "אם כמות כל אדם ימותון אלה" ...]

יש לעיין: האם אפשר לצאת ידי חובת מצות ביקור חולים באמצעות שיחה טלפונית עם החולה? והנה ישנן כמה סיבות ומטרות לביקור חולים:

- (א) **לראות** את החולה ואת מצבו ואזי יתעורר להתפלל עליו ולבקש עליו רחמים. (רמב"ן)
- (ב) **יש** ענין שהתפלה תהיה בפניו של החולה כי השכינה ניצבת למראשותיו של החולה (שבת יב).
- (ג) **מתוך** שמבקר את החולה, רואה מה נצרך לו, ומשתדל להמציאו לו (טור).

(ד) **ע"י** שמבקר נוטל אחד מששים מחוליו. (נדרים לט:)

(ה) **בביקורו** אצל החולה, הרי אם אדם חשוב ונכבד הוא, משמחו בעצם הופעתו. ואם הוא ידידו או אדם שיודע לשמח אנשים, הרי בדיבור עם החולה משמחו ומיקל עליו צער מחלתו.

(ו) **בשיחתו** עמו יש ענין לעוררו בתשובה ווגם המבקר עצמו מתעורר למראה החולה ובכך מזכה הוא את החולה.

נמצא לפי זה, כי אמנם חלק ממטרות המצוה הנ"ל לא מתקיימות ע"י שיחה בטלפון עם החולה, אך עכ"פ התועלת וההנאה שמקבל החולה מדיבורו יכול לקבל גם באמצעות הטלפון, על כן, בדיעבד כשאינו יכול לבוא בעצמו מתקיים חלק ממטרות המצוה באמצעות הטלפון.

ואכן כתב בשו"ת **מנחת יצחק** (ח"ב סי' פד) שאף שעיקר המצוה היא כשהולך בעצמו לבקר את החולה שהרי באופן זה מקיים את כל הענינים שנאמרו במצות ביקור חולים, מכל מקום אם אי אפשר לו ללכת בעצמו, יכול לקיים לכל הפחות פרט מן המצוה בטובה שיכול לעשות לחולה באמצעות הטלפון.

בגמרא (נדרים לט.) מבואר, שעיקר התועלת שיש לחולה הוא כשמבקרים בביתו, שכן הגמרא אומרת (לשיטת עולא) שאם החולה אסר הנאת נכסיו על חברו והלה בא לבקרו בביתו, לכאורה לא רשאי הלה לבקרו שהרי נהנה מההשתמשות בדירתו, ואומרת הגמרא שאכן ישיבת המבקר אסורה, אבל יכול לעמוד משום שהחולה לא הדירו אלא מנכסיו ולא מהדברים הנוגעים לחיותו של החולה (כפי המפורט לעיל), ומכיון שדברים אלו ניתנים לעשות בעמידה, מותר לו לעמוד בבית החולה אך לא לשבת שם.

הרי לנו ראייה מכאן שעיקר חיותו של החולה הוא ובעצם הנוכחות בביתו ולענין זה לא הדירו החולה, מעתה אם נאמר שמהמצוה יכולה להעשות אף דרך הטלפון היה מן הראוי לאסור על המבקר גם לעמוד בביתו שהרי אפשר להועיל לחולה גם בלי להיות שם, אלא מכאן ראייה שעיקר חיותו של החולה הוא במה שמבקר בביתו.

כתב הפלא יועץ: ראוי לרופא ולכל הנכנסים אצל החולה להראות לחולה פנים שוחקות ולחזקו בדברים שלא יירא ולא יחת, שלא תאונה אליו רעה בסייעתא דשמיא, אלא יאמר לו שעל כל פנים טוב ומועיל לרפואה להתפלל אל השם ולהרהר הרהורי תשובה ולשפוך שיח לדרוש סליחה מאדון האדונים, כי הוא הרופא האמיתי ברצותו דרכי איש ישלח דברו וירפאהו, עושה אלה עליו נאמר (תהלים מא"ב) "אשרי משכיל אל דל, ביום רעה מלטהו ה', ה' ישמרהו ויחיהו".

הקושיה שנתיישה...

פעם הלך הגאון רבי אייזל סלאנימער זצ"ל לבקר תלמיד חכם שהיה חולה. והנה כשהגיע לבית החולה עמדה אשתו בפתח וסירבה להכניס את הגאון בנימוק שהרופא פקד עליה שלא להניח להטריד את החולה. ועל כן אינה יכולה להכניסו.

שמע החולה ממתת חוליו כי הגאון המפורסם בא לבקר, שמח ויגל לבו, וביקש שיכניסוהו מיד. הוא התנצל וביקש מאוד את סליחתו וכי בוודאי לא נעשה הדבר בכוונה רעה ח"ו.

השיב הגאון כי פשוט הדבר שלא נתכוונה האשה אלא לטובת החולה שלא יטרד מהמבקרים כפי שהורה הרופא, וטוב אשר עשתה. והוסיף הגאון דברים כדי לפייס את החולה ולהפיג צערו, וכה אמר:

עתה נתחוו ונתיישב לי קושיה שנתקשתי בה זה מכבר. חז"ל אומרים בגמרא (ברכות י.) שחזקיהו המלך אמר שישעיהו הנביא יבוא אליו, ואילו ישעיהו אמר שחזקיהו יבוא אליו, מה עשה הקב"ה? הביא יסורים על חזקיהו ואמר לישעיהו לך ובקר את החולה. ונתקשיתי: למה הביא הקב"ה יסורים על חזקיהו כדי שיילך ישעיהו הנביא לבקרו, הרי היה יכול להביא יסורים על ישעיהו והיה חזקיהו הולך אליו לבקרו?

אכן לפי מה שאירע עתה אצלכם, מיושב היטב - הפטיר רבי אייזל - שהרי אם ישעיהו היה חולה, וחזקיהו היה הולך לבקרו, שמא אשת הנביא לא הייתה מניחתו להיכנס מחמת הדאגה שלא להטרידו, משא"כ אצל חזקיהו לא היה חשש כזה, שכן עדיין לא היתה לו אשה.

ע"פ אמירה יפה

מסירות לביקור חולים

סיפר אחד העסקנים שהיה מלווה את הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל בנסיעותיו: פעם נזדמן רבי שלמה זלמן לבית חולים בירושלים לצורך ענין מסויים, בתוך כך שאל את העסקן: אולי יש כאן מישהו שיהיה תועלת לערוך אצלו ביקור חולים.

השיב העסקן, כי הבחין באחד החולים, שאמנם עפ"י מראה אינו נראה כבן עליה, אך כנראה שבכל זאת למד פעם תורה ומן הראוי לבקרו. העסקן הבחין בחולה זה באקראי ועל כן לא ידע בדיוק את מקום המחלקה ששם הוא מאושפז ובוודאי לא את שמו.

ואולם רבי שלמה זלמן שהיה כבר קרוב לגבורות, לא ויתר על המצוה וטילטל עצמו בין כמה מחלקות, עד שעלה סוף סוף בידו לברר מיהו האיש.

היתה זו שעת צהרים של ערב שבת וכשהגיעו לחדרו של החולה נתברר להם כי זמן קצר קודם לכן עזב האיש ל"חופשת שבת". משנודעה זהותו של האיש, ידע כבר רבי שלמה זלמן על מי מדובר. העסקן שב לביתו לקבל שבת.

מספר חודשים לאחר מכן נפגש העסקן באקראי עם אותו חולה, וכדי לעודדו סיפר לו על אותו מעשה, כיצד גדול הדור חיפש אותו בחדרי בית החולים ולא מצאו...

השיב לו האיש: "אתה מספר לי שרבי שלמה זלמן חיפש אותי ולא מצא אותי בבית חולים, אך דע לך שבאותו ערב שבת בשעה ארבע אחר הצהרים קודם קבלת שבת הוא הופיע בביתי לביקור חולים וברך אותי וב"ה לברכתו היתה תועלת"...

ספר זכרון מבקשי תורה - עמ' תשט"ז

בין איש לרעהו

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

"בית של חסד"

את מיקום המספרים 2 ו-0. דהיינו במקום 120,000 היא תוכל לרכוש את הדירה ב-102,000!!!

למרות הבשורה המרעישה המשיכה גב' ד. להתלבט קשות, שכן זה נגד את כלל הברזל שקבעה לעצמה בתחילת הדרך. היה ברור לה שמדובר בהזדמנות פז, אך מצד שני היא לא מחויבת להתגרר בירושלים וליטול על עצמה 2,000 דולרים נוספים שאין לה מושג מהיכן לפרוע. הראש שלה לא היה בנוי למחשבות אודות כך שמדובר בהשקעה שמניבה תשואה נאה. היא לא חיפשה תשואות, אלא קורת גג.

* * *

בקרב האוכלוסייה קיימות שתי קבוצות אשר מתייחסות לכסף ברצינות. הכוונה לאנשים שלא תשמע מהם את המשפט הלא גאוני "מה כבר ההבדל בין מאה אלף דולר למאה ואחד אלף?"

הקבוצה הראשונה היא של אנשי הפיננסים, שידועים ואוהבים להתמקח על כל פרומיל. קבוצה נוספת מורכבת מאנשים שחיים בדוחק כלכלי - ובצורה מחושבת. כאשר מבקשים מהם להוסיף משהו על הסכום הגדול, הם לא מתייחסים לסכום הנוסף **ביחס לסכום הכולל** אלא **ביחס לסכום עצמו**. במילים אחרות: בין 100,000 ל-101,000 אין הבדל מהותי. אך בין 0 ל-1,000 יש הבדל תהומי.

כאשר מנתקים את הסכום הנוסף מהסכום הכללי, מגלים שמדובר בסכום בו לא ניתן לזלזל. וכפי שהיטיבה להגדיר זאת אשת אברך: "בעיניי, שקל הוא לא אחד חלקי 4,000 של משכורת. שקל הוא בעיני עגבנייה אדומה אותה אוכל לתת לילדי..."

* * *

גב' ד. המשיכה להתלבט עד שלמזלה נכנס חמיה לעובי הקורה. הוא ניהל שיחות ארוכות עם המוכר והצליח להוריד אותו ל-100,000!!! הדירה נקנתה על ידה באופן מיידי והיא משוכנתת שהמציאה הגיעה לידיה מסיבה אחת ויחידה:

כאשר עמדה תרצה לרכוש את הדירה בבני ברק במחיר \$102,000, גב' ד. מאוד רצתה לעכב את העסקה. לדעתה היא יכלה למשוך את העניין לבית-דין ולזכות בדיון. למרות זאת היא התאפקה. העדיפה להבליג, לשתוק, לוותר.

ראו מה בינה לבין קורח: הוא לא וויתר על מה שבעיניו הגיע לו - והפסיד אף את מה שהיה לו. היא וויתרה על מה שבעיניה הגיע לה - והרוויחה את מה שאף פעם לא חשבה שיהיה שלה.

נשלח ע"י ר.ב. בית שמש

כאשר ביקשה גב' ד. (כינוי בדוי) לרכוש דירה היא ייחסה לכך את החשיבות הרצויה. רכישת דירה מוגדרת בפי מומחים "העסקה הכלכלית הגדולה ביותר אותה מבצע אדם מן השורה במשך כל חייו". בדרך כלל נוטים אנשים לעגל סכומים גדולים בקלות. בפי העם אף שגור הנימוק: מה כבר ההבדל בין מאה אלף דולר למאה ואחד אלף? אך לא כך זה היה אצלה.

לאחרונה עלו מחירי הדירות, אך כאשר גב' ד. ביקשה לקנות דירה המצב בשוק עדיין אפשר לה לקבוע כלל ברזל: \$100,000 - ולא סנט יותר! בתור אלמנה שהתגררה עד כה בשכירות, היא גם לא יכלה להרשות לעצמה יותר.

כעבור תקופת חיפושים מצאה דירה אשר מחירה עמד על \$102,000. כאשר ניסתה להתמקח עם המוכר ולהוריד אותו לסכום של 100,000, הוא למעשה הסכים לכך אבל טען שיש לו לקוח שמוכן לשלם 101 - והיא, כזכור, לא משלמת יותר ממאה.

'תרצה' הינו שם לא אמיתי של ידידה אמיתית של גב' ד. גם תרצה חיפשה דירה באותה תקופה, וגב' ד. הציעה לה את הדירה שהיא ראתה בבני ברק. את הדירה שהיא עצמה לא יכלה לקנות כי מחירה עבר את הסך המכסימלי שהיא הציבה לעצמה.

לפתע, ולהפתעתה של גב' ד. התקשר אליה בעל הדירה ובישר לה שהלקוח שהיה מוכן לשלם 101,000 לא מעוניין בדירה. גב' ד. שמחה עד מאוד אך לפתע השתחלה לסיפור דמותה של תרצה. תרצה התקשרה לבעל הדירה ואמרה לו שהיא מוכנה לשלם את המחיר הראשוני: \$102,000 בעל הדירה שמח להשתחרר ממחויבות לגב' ד. ולמכור את הדירה לתרצה.

כל זה נעשה כמובן למורת רוחה הגלויה של גב' ד. היא, שגמלה טובה לתרצה ודיווחה לה על הדירה, נאלצה לעמוד מן הצד ולראות כיצד "הדירה שלה" נמכרת לתרצה במקום לה.

* * *

על דירה בירושלים גב' ד. לא ממש חלמה. גם דירה קטנה באזור מרוחק ממרכז העיר, לא ניתן היה להשיג במאה אלף. אך ביום בהיר היא שמעה על דירה מתאימה בעיר במחיר \$120,000. היה לה ברור שלא ניתן יהיה להוריד את המחיר עד למאה אלף, ובכל זאת היא שלחה לבעל הדירה שליח שינסה להתמקח על המחיר. אולי הזמן שחלף מאז שהחלה לחפש בית, הוא שייאש אותה וריפה את ידיה. **השליח** חזר אליה ובפנים מאירות בישר שהוא הצליח להחליף

The Machon has begun a tax deductible philanthropic fund in the U.S. Anyone who wishes to dispose of any property, stocks, bonds, or other valuables may donate them to the Machon.

All proceeds will be distributed to bonafide charities in the States and Israel. The donor's requests for distribution will be honored. This is an investment that can only profit the donor in this world and in the next.

Kindly contact the Machon office in Jerusalem. Tel 972 2 567 18 12.